

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Megöregedett a budai tavasz*

Forrás:

Szózat

Bp.
(Hely)

1921 (V.) 5
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfővárosi hazinyomda 1920

Megöregedett a budai tavasz

Fölültem egy öreg omnibuszra a kocsis mellé és áthajtottam Budára, hogy meglátogassam régi jó cimborámat, a budai tavaszt. Igenis, hogy „áthajtottam” mert bizony a régi, kedves ifjúkori pénztelenségek idején csak fel kellett ülni ide a bakra, az ember behunyta egy kicsit a szemét és úgy képzelte, hogy a saját fogatán ül. A kocsis mellettem most is az a harcsabajuszu, ritkaszavu magyar, aki fiatal álmaim boldog idején „röpített” keresztül a Lánc-hidon, meg a tavaszi mámortól visszhangos alaguton.

— Hát aztán mi lesz magával, öregem, ha megszűnik az omnibusz?

— Majd csak lesz valami! — feleli témpósan és megregulázza egy kicsit a Fickót, mert makrancoskodik.

— Egyszerűen fölül az autobusz elejére és folytatja, ahol abbahagyta, mi?

Erre már nevet. Olyan nyugodtan és jóízűen, mintha az egész élete összeforrt volna az öreg omnibusz életével, a Cifrával, meg a Fickóval, „akiket” — így mondja — a keze egyetlen rebbenésével igazgat és mintha az mind csak ostoba mende-monda volna, hogy az omnibusz egy napon nem fog végigbaktatni többé hektikás, öreg dőcögéssel a pesti utcán.

A Horváth-kertben ugyanazok a nyurga, sápadt, kamaszképű diákok magolnak, akik velem együtt biflázták itt valamikor a fizikát, latint és egyéb földi gyötrelmet. A bodza-meg az akácillat mohón és türelmetlenül ront a mellemnek. A Budai Szinkörben az esti előadáshoz öltözködnek a művésznők. Egy hosszú diák ugyancsak nyujtogatja ádámsutkás nyakát az öltözőablak alatt, míg el nem riasztja beentről egypár síkongó női hang, amellyel még ma este, mindjárt az operett első felvonásában találkozni fogunk.

Nem változott itt semmi! A jó budai tavasz hát nem öregedett meg.

Leülök egy padra. A cukrosember lohol felém. Nyakába akasztott zsinóron a széles fatálca, rajta a sokféleszinű krumplicukorhégy, egy domb barna mandulákkal teletüzdelten, töfökméz, japáleikákra felszurkált cukrozott füge, szilva és dió. A földön maszatosképű gyerekek játszanak a homiokkal. Várat építenek. Az egyik maszatos felugrik és meztelen lábacskaival odasuttog a cukrosember elé.

— Na most jön a rézkrajcár! — nézem a gyerek piszkos mancsát, amint belekotorászik a nadrágja zsebébe. Ám hirtelen elhallgat bennem az emlékezés halk, finom muzsikája. Egy tizkoronás lobog a kis piszkos gyerekkézben! Bankó! Amilyet én legfőlebb sátorosünnepem kaptam, azt is csak azért, hogy a postaspórkasszában gömbötyű, nagy számmal belerajzolják a könyvecském sárga lapjára.

Egy öreg bácsi megszólal mellettem a padon:

— Ide gyere, te mocskos! Mit vettél?

— Cukrot! — lihegi a gyerek és elénk tenyere a kis darab édes ragacsot.

— Aztán mennyiért?

— Tiz koronáért! — szórja kegyetlen szájjal a gyerek, mintha pillanatok alatt akarná megvéníteni ezt a szép budai tavaszt.

Feri bácsinak hívják az öreget. Mindenki ismert itt a Horváth-kertben. Magához huzza a gyereket. Mély szeretettel néz a kis maszatos szemébe és azt magyarázgatja neki reszkető öreg hangján, hogy őt valamikor agyoncsapta volna az apja, ha ekkora bankót dob a cukrosnak.

— A krajcár, fiam, a krajcár! Az volt a pénz! — sóhajtva könnyes-szomorun.

A gyerek kitépi magát az öreg karjából és lohol vissza a porból épített várhoz. A porban összekuncognak a kis maszatosok, úgy nevetik Feri bácsit, aki egy krajcárért vett cukrot.

Kis lenhaju, szurtos lányka áll meg előttem vízeskorsóval a kezében.

— Tessék friss vizet!

— Hogy egy pohár? — kérdezi Feri bácsi.

Reszkető kézzel kaparja ki szakadt, csattra járó öreg bugyellárisából a toldott-foldott egykoronást. A kalapját leteszi maga mellé a padra. Végighuzza a kezét izzadt, fehér üstökén és kiüssza a pohár vizet.

— Hát aztán mennyit keresel naponként? — szólítom meg a lenhajut.

— Néha csak 60—70 koronát, de van nap, hogy 100-at is megkeresek. Az öcsém, a Jóska vasárnap a Hűvösvölgyben kétszázat keresett!

Feri bácsi keserűen adja vissza poharát a kis lenhajunak, föláll a padról és odébb csoszog. A vízeslány is elsuttog mellőlem.

— Ki ez az öreg ur? — kérdelem meg a másik padon ülő újságolvasó budai polgárt.

— Mi csak úgy ismerjük, hogy Feri bácsi! Nyugalmozott miniszteri tanácsos! Nagy nyomorúságban él az öreg!

Hamar megszorzom a kis vízeslány legkisebb napi keresetét, a 60 koronát harmiccal. Nem, még így sem jön ki! Hiába! Eh, ne szorozzunk!

Otthagytam a Horváth-kertet, a gyerekeket, a vízeslányt. Mégis csak megöregedett a budai tavasz! Keserű, epésszavu vénember lett belőle, aki már csak kijelé mosolyog néha, multbatévesztőn, de szívében megöregedett, megfakult minden színes, bohó emlék.